

Arrest

nr. van 28 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie *“tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens”* van 14 mei 2025, ter kennis gebracht op 20 mei 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam begin maart 2016, inmiddels ruim negen jaar geleden, binnen in België en diende hier midden maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat dat beschermingsverzoek werd geweigerd (RvV 3 oktober 2017, nr. 193 044), volgde een tweede, derde, vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en op 4 juli 2023 een tiende verzoek om internationale bescherming in België. In het kader van dat laatste beschermingsverzoek nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 augustus 2023 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), waartegen verzoeker niet in beroep ging waardoor die beslissing definitief is en vaststaat.

Vervolgens diende verzoeker, al die jaren en thans ruim negen jaar in België verblijvend waarvan het overgrote deel op illegale basis en meerdere bevelen om Belgisch grondgebied te verlaten volledig naast zich neerleggend, op 13 januari 2025 een elfde verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 23 april 2025 nam het CGVS wederom de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij het elfde volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 326 093 van 30 april 2025 verwierp de Raad dit beroep.

Op 14 mei 2025 besliste de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: T.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: V.

nationaliteit: Sri Lanka

Werd op 17.04.2025 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 13°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 13.01.2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 23.04.2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 28.04.2025 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 30.04.2025. De verwijderingsbeslissing van 17.04.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 10.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn/haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/03/2017, het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2018, het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/06/2020, het bevel om het grondgebied te verlaten van 19/08/2022 en de reactivering van 21/12/2022. Betrokkene heeft deze maatregelen van de DVZ niet gerespecteerd en is op het grondgebied gebleven. is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 15/03/2016, 25/01/2018, 16/05/2018, 29/10/2018, 08/03/2019, 05/02/2020, 10/03/2021, 04/10/2021, 09/09/2022 en 04/07/2023 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 13.01.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden maatregel tot terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst Sri Lanka.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij geeft eerst een heel uitgebreide theoretische toelichting bij het materieel en procedureel luik van artikel 3 van het EVRM, bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het risico op een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering naar Sri Lanka.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde een gebrekkig onderzoek heeft gedaan naar de reële risico's van ernstige schendingen van artikel 3 van het EVRM voor personen die worden verplicht om terug te keren naar Sri Lanka nadat ze dat land hebben verlaten met vervalste documenten.

Er was volgens verzoeker geen ernstig en individueel onderzoek, terwijl er nochtans een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker gaat in op de volgende onderwerpen: de situatie van de terugkeerder na een afgewezen beschermingsverzoek, de situatie van een afgewezen verzoeker om internationale bescherming die valse documenten heeft gebruikt om het land te verlaten en de detentieomstandigheden.

a) Status van een afgewezen asielzoeker in geval van terugkeer naar Sri Lanka

Verzoeker verwijst naar het rapport dat in juni 2024 werd gepubliceerd door het "Ministerie van Buitenlandse Zaken", met de steun van de Europese Unie, dat actuele en verontrustende informatie geeft over de behandeling van personen met een profiel vergelijkbaar met dat van verzoeker, namelijk de personen van wie de aanvraag om internationale bescherming werd afgewezen. In de eerste plaats vermeldt het rapport de controleprocedure die wordt toegepast op personen die in het buitenland hebben verbleven; er vindt een strenge controle plaats, waaronder een ondervraging: (...). [verzoeker citeert uit de Engelstalige informatie].

Het rapport benadrukt dus het systematische karakter van de ondervragingen van personen die enkel beschikken over een tijdelijk reisdocument, alsook het verhoogde risico op bijzondere aandacht voor personen die onder begeleiding van buitenlandse escorts naar Sri Lanka terugkeren. Volgens verzoeker is

het in zijn geval, nl. een persoon die het grondgebied heeft verlaten met een vals paspoort, vrijwel zeker dat hij zal worden ondervraagd door het Department of Immigration and Emigration (DIE), de Criminal Investigation Department (CID) en de Terrorism Investigation Division (TID).

b) Situatie van afgewezen asielzoekers die valse documenten hebben gebruikt om het oorspronkelijke grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat hij vanaf het begin van zijn aankomst in België heeft verklaard dat hij het Sri Lankaanse grondgebied heeft verlaten met een valse paspoort. Ook al heeft de Raad de geloofwaardigheid in vraag gesteld van die verklaring, kwam het toch aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe, omwille van zijn onderzoeksplicht, om ten gronde onderzoek te doen naar de geloofwaardigheid van die verklaringen. De gemachtigde had volgens verzoeker de Sri Lankaanse ambassade moeten contacteren om de verklaringen van verzoeker te verifiëren. Nu hij dit heeft nagelaten is het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM geschonden.

Immers de zware behandeling van uitgeprocedeerde personen die valse documenten hebben gebruikt, wordt gerapporteerd door het DFAT (Australië), waaruit verzoeker een fragment citeert.

Vervolgens citeert verzoeker uit een publicatie van 22 augustus 2024 van de IRB – Immigration and Refugee Board of Canada.

Het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada (IRB) bevestigt dat afgewezen asielzoekers en personen die Sri Lanka zonder de vereiste documenten hebben verlaten, systematisch worden verhoord door eenheden zoals de Divisie Terrorisme Onderzoek (TID) of de Criminal Investigation Department (CID) bij hun aankomst in het land. Deze verhoren, die meerdere uren kunnen duren, gaan gepaard met een significant risico op detentie onder de Prevention of Terrorism Act (PTA) of opsluiting na een voorgeleiding voor een magistraat. Deze praktijken stellen individuen bloot aan onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM.

c) Detentieomstandigheden in Sri Lanka

De detentieomstandigheden in Sri Lanka, zoals beschreven in het rapport van 2022 van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit verzoeker citeert, zijn verontrustend.

Eveneens bevestigt het rapport van het 'Ministerie van Buitenlandse Zaken', waaruit verzoeker citeert, deze informatie.

Concluderend stelt verzoeker dat de in de rapporten beschreven detentieomstandigheden, met name de gebrekkige hygiëne, de slaapomstandigheden en de behandeling van de gedetineerden, duidelijk aantonen dat, indien de verzoeker bij zijn terugkeer zou worden vastgehouden, de omstandigheden van zijn detentie in strijd zouden kunnen zijn met artikel 3 van het EVRM, dat het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen waarborgt. De Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten rapporteert over misbruiken door de veiligheidsdiensten, zoals onwettige detentie en foltering, inclusief seksuele geweldpleging, door de Sri Lankaanse politie en andere veiligheidsinstanties. Deze misbruiken zouden ook het folteringsverbod in artikel 3 van het EVRM kunnen schenden.

Aangaande artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat deze verdragsbepaling zowel op procedureel als op materieel vlak wordt geschonden. Zo werd geen grondig onderzoek gedaan naar de verklaringen van verzoeker aangaande diens gebruik van een vals paspoort om Sri Lanka te verlaten, hetgeen bij de ambassade had kunnen nagegaan worden. Op die manier had de gemachtigde aan zijn positieve verplichting om door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen te vermijden, kunnen voldoen.

Op materieel vlak herhaalt verzoeker dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt nu verschillende rapporten gewag maken van het feit dat uitgeprocedeerden die het land hebben verlaten met valse stukken worden blootgesteld aan systematische ondervragingen bij terugkeer en langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden. De gemachtigde heeft aldus volgens verzoeker geen rekening gehouden met het reëel risico voor verzoeker op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, voldoet de bestreden beslissing volgens verzoeker niet aan de formele motiveringsvereisten die zijn vastgesteld door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, door zich te beperken tot algemene en oppervlakkige overwegingen, zonder rekening te houden met de specifieke elementen eigen aan verzoeker zelf, meer bepaald omwille van zijn profiel en de wijze waarop hij zijn herkomstland heeft verlaten.

In wat tot slot als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden, voert verzoeker nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan omdat de gemachtigde geen recente rapporten over de risico's bij het gebruik van valse documenten om het land te verlaten heeft onderzocht.

Prima facie beoordeling

- Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit het verzoekschrift blijkt, kort samengevat, dat verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel als uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming, die gebruik gemaakt heeft van valse documenten om Sri Lanka te verlaten het risico loopt in geval van terugkeer in detentie te belanden in zijn herkomstland, waarbij de omstandigheden in detentie vaak een onmenselijke en vernederende behandeling inhouden. Hij heeft daarbij uitgebreid geciteerd uit rapporten.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene diende immers reeds op 15/03/2016, 25/01/2018, 16/05/2018, 29/10/2018, 08/03/2019, 05/02/2020, 10/03/2021, 04/10/2021, 09/09/2022 en 04/07/2023 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 13.01.2025. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde heeft gewezen op het feit dat verzoeker reeds talrijke verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend en dat ook wat betreft het onderzoek door het CGVS en de Raad van het laatste recente verzoek is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, waaruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Daarnaast heeft de gemachtigde ook het medische luik van artikel 3 van het EVRM onderzocht en gemotiveerd dat er geen elementen aangebracht zijn die bewijzen dat verzoeker aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Sri Lanka.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds op 17 april 2025 een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat verzoeker tegen dit bevel geen beroep heeft ingediend bij de Raad. Thans wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat dit bevel terug uitvoerbaar is geworden, nu het elfde verzoek om internationale bescherming ondertussen werd afgewezen door het CGVS en die beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 326 093 van 30 april 2025. De gemachtigde neemt nu wel een

beslissing tot terugleiding naar de grens en vaststelling aan de grens. Dus nu het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van een terugleidingsbeslissing wordt voorzien, moet opnieuw worden nagegaan of die terugkeer en terugleiding een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM (in die zin ook HvJ 17 oktober 2024, KLMN t. Staatssecretaris voor Justitie en veiligheid, C-156/23).

De Raad moet evenwel prima facie vaststellen dat de gemachtigde dit in casu ook heeft nagegaan en daarbij kon volstaan met een verwijzing naar de talrijke verzoeken om internationale bescherming die werden afgewezen, de talrijke bevelen die werden genegeerd en vooral met de verwijzing naar het feit dat ook het recente laatste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en het beroep daartegen recent werd verworpen door de Raad op 30 april 2025. Hij heeft daarbij ook het medisch luik van artikel 3 van het EVRM onderzocht, waarop verzoeker geen bemerkingen heeft. Wat betreft het onderzoek in het licht van de verzoeken om internationale bescherming moet immers concreet vastgesteld worden dat het verzoekschrift dat voorlag bij de Raad gericht tegen de beslissing van het CGVS van 23 april 2025, waarbij het elfde beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, bijna identiek is aan het verzoekschrift dat thans wordt gericht tegen de bestreden beslissing, behoudens het feit dat huidig verzoekschrift een Franse vertaling betreft en zeer licht is aangepast aan het feit dat het tegen een terugleidingsmaatregel met vaststelling van de grens wordt gericht. In dat verzoekschrift heeft verzoeker echter eveneens een risico op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing aangevoerd omwille van de situatie van de terugkeerder na een afgewezen beschermingsverzoek, des te meer als die persoon valse documenten heeft gebruikt om het land te verlaten en omwille van de detentieomstandigheden. Hij heeft daarbij verwezen naar exact dezelfde rapporten als heden en heeft op dezelfde individuele elementen gewezen. De Raad heeft het eerste beschermingsverzoek van verzoeker geruime tijd geleden een eerste maal afgewezen en zeer recent die weigering van internationale bescherming in navolging van het elfde verzoek opnieuw bevestigd, wegens gebrek aan nieuwe elementen. Niet omdat er geen link met een van de vijf gronden in het Vluchtelingenverdrag zou zijn, doch wel omdat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker niet werd aangenomen, meest essentieel omdat niet wordt aangenomen dat verzoeker met valse stukken het land heeft verlaten, en ook geen reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst wordt aannemelijk gemaakt.

De Raad volgt dan ook verweerder in de nota met opmerkingen waar hij uit het arrest nr. 326 093 van 30 april 2025 van de Raad als volgt citeert:

“De opmerking in het verzoekschrift dat de verwerende partij het element inzake het feit dat verzoeker (volgens zijn beweringen) het Sri Lankaanse grondgebied heeft verlaten met een vals paspoort niet in de beslissing heeft meegenomen, mist dus feitelijke grondslag en ernst, gelet op de uitdrukkelijke motivering hierover in de bestreden beslissing waarbij aan verzoekers voorgehouden versie geen geloof wordt gehecht. De Raad herinnert er in dit verband aan en beklemtoont dat in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek in België bij arrest nr. 193 044 van 3 oktober 2017 werd geoordeeld dat de in het kader van dat beschermingsverzoek gedane vaststellingen op fundamentele wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid en in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België ondermijnen. Zo verzoeker voorhoudt, volhardt en benadrukt dat hij Sri Lanka op illegale wijze heeft verlaten en/of gebruik maakte van (ver)vals(t)e documenten, overtuigt hij hierin niet en wordt hier dus geen geloof aan gehecht. Het louter volharden in eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen herstelt de geloofwaardigheid ervan geenszins.

De argumentatie in het verzoekschrift (met veelvuldige verwijzingen naar landeninformatie) omtrent de strikte houding van de Sri Lankaanse autoriteiten ten aanzien van personen die betrokken zijn bij documentfraude en over de risico's (op detentie) bij het gebruik van valse documenten om het land te verlaten, is om die reden niet dienstig.

Bovendien kan uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving op zich geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Uit de beschikbare informatie bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland (alwaar een beschermingsverzoek werd ingediend) naar en aanwezigheid op het grondgebied van Sri Lanka zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt. Hoewel terugkeerders inderdaad onderworpen (kunnen) worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles, moet aangestipt worden dat het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Sri Lanka mogelijks ondervraagd zal worden niet zonder meer betekent dat hij bij terugkeer een reëel risico zou lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Er is geen concrete indicatie en verzoeker toont niet aan dat bij terugkeer naar Sri

Lanka onwettige detentie dreigt. De argumentatie in het verzoekschrift, met verwijzing naar algemene landeninformatie, over de detentieomstandigheden in Sri Lanka, is derhalve niet dienstig.

Zoals hoger opgemerkt, gaat verzoeker er met zijn betoog in het verzoekschrift aan voorbij dat reeds naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt Sri Lanka op illegale wijze te hebben verlaten, dan wel hierbij gebruik te hebben gemaakt van (ver)vals(t)e documenten. Daarenboven wordt hoe dan ook nog met reden aangegeven dat uit het gegeven dat men bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid daar een soevereine staat immers het recht heeft om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.

Voorts blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat enkel personen voor wie een arrestatiebevel is uitgevaardigd op de zogenaamde stop lijst belanden, wat betekent dat deze personen zullen worden vastgehouden op de luchthaven en dat op de 'watch list' personen belanden waarvan de Sri Lankaanse autoriteiten vermoeden dat zij een rol zouden kunnen spelen bij de terugkeer van het gewelddadige Tamil separatisme of een gevaar betekenen voor de integriteit van de Sri Lankaanse staat (COI Focus, p 34, afdeling 6, punten 18, 19 en 20, UK Home Office, punt 7.3.1 waarnaar in de COI Focus verwezen wordt).

Gelet op het gegeven dat verzoeker geen band met de LTTE aannemelijk maakt en de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat intensieve en systematische monitoring van de diaspora voornamelijk in het Verenigd Koninkrijk plaatsvindt en vooral personen waarvan de Sri Lankaanse autoriteiten vermoeden dat zij een rol zouden kunnen spelen bij de terugkeer van het gewelddadige Tamilseparatisme op basis van dergelijke monitoring op de 'watch list' kunnen belanden, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op basis van zijn verblijf in België, in de negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten staat en omwille hiervan een politieke overtuiging zal worden toegedicht in die mate dat hij ervan verdacht zal worden een rol te kunnen spelen bij de terugkeer van het Tamil separatisme." (eigen onderlijnen)

De Raad onderschrijft opnieuw deze motieven. Verzoeker voert geen nieuw element aan waardoor de Raad thans een andere mening zou moeten hebben aangaande een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker er terecht op dat de Raad in voormeld arrest aangaande artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft gesteld dat de bevoegdheid van het CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan evenwel niet redelijkerwijs ontkend worden dat het onderzoek dat gebeurd is in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet grotendeels overlapt met een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1.

De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2.

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). [...]"(eigen onderlijnen)

Hierbij weze aangestipt dat een grondrecht dat vervat ligt in artikel 15.2 van het EVRM, onder meer het artikel 3 van het EVRM betreft.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou

lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."(eigen onderlijnen)

Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b en c reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad ontkent niet dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM biedt in theorie ruimer is dan de bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in geval van een zeer ernstige medische problematiek, of bijvoorbeeld in sommige gevallen van uitsluiting van internationale bescherming waarbij toch moet vastgesteld worden dat de betrokkene in geval van terugkeer foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM riskeert. De gemachtigde heeft in casu evenwel ook gemotiveerd over de medische situatie van verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt ook dat verzoeker in casu zich op bijna identiek dezelfde argumenten heeft gesteund en thans geen elementen aanhaalt die niet gedekt worden door het onderzoek dat de Raad reeds heeft verricht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (zie inzake overlap artikel 3 EVRM en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet RvS 17 juni 2024, nr. 260.141)

Waar verzoeker nu als extra element aanvoert dat de gemachtigde, nadat de Belgische staat reeds 11 internationale beschermingsverzoeken heeft onderzocht, nog bijkomend de Sri Lankaanse ambassade had moeten contacteren met de vraag of verzoeker gebruik heeft gemaakt van valse stukken, kan de Raad niet volgen. Er werd reeds door de Raad opnieuw vastgesteld in zijn arrest nr. 326 093 dat verzoeker zijn relaas ongeloofwaardig was, in het bijzonder aangaande zijn voorgehouden illegaal vertrek uit Sri Lanka met valse stukken. Het kwam bijgevolg aan verzoeker toe elementen naar voor te brengen die, hadden zij eerder bij de Raad voorgelegd, mogelijk tot een ander besluit hadden kunnen aanleiding geven, quod non.

Een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt noch op procedureel, noch op materieel vlak prima facie aangetoond.

Anders dan verweerder op zitting stelt, werd door verzoeker ook de schending aangevoerd van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem/haar verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Verzoeker is erin geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Verder heeft de Raad supra ook toegelicht waarom in casu die motieven van de gemachtigde prima facie afdoende zijn. Anders

dan verzoeker stelt heeft de gemachtigde zich in casu niet beperkt tot algemene en abstracte overwegingen, maar heeft hij zeer concreet gemotiveerd over verzoeker zijn talrijke verzoeken om internationale bescherming, genegeerde bevelen en het feit dat de Raad op 30 april 2025 nog vaststelde dat niet bleek dat verzoeker voldoet aan de criteria voor de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus waaruit in casu redelijkerwijs kan afgeleid worden dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Mede omdat ook op medisch vlak geen reëel risico op grond van artikel 3 van het EVRM is aangetoond.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de gemachtigde oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde geen analyse heeft gedaan van de recente rapporten aangaande de praktijken van de Sri Lankaanse veiligheidsdiensten, noch de gevolgen van een gedwongen verwijdering voor verzoeker, blijkt dat de gemachtigde terecht en op zorgvuldige wijze kon verwijzen naar het recente arrest van de Raad van 30 april 2025 waarin al die recente rapporten en de specifieke situatie van verzoeker in geval van terugkeer werden onderzocht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt prima facie niet.

Alle onderdelen van het middel zijn niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig tweeduizend vijftientwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. MAES